

Bonnie Glasgow Pub Crawl 2008

Blodfansen til Hareide var yr i kroppen da de landet på Glasgow International en torsdag i oktober – livslang lengsel skulle endelig innfris og selv om både Frank, Kåre og Roger foretrakk tøfler og jobb, var innbyterne Jon Fredrik og Lars tilstrekkelig til at Bønda fra Nord var skodd til kamp.

Vi startet moderat morragretten på Værnes i otta som vanlig, og plukket opp Jon Fredrik på Gardermoen - Oddbjørn levde lærerens glade dager på ei-eller-anna obskur lita øy et steinkast fra Afrika og skulle møte Bønda litt utpå kvelden. Sedvanen tro, hadde han på uklanderlig vis booket smitt & smule. Og juridisk bindende, som sedvanen er, tryllet en lett forskremt resepsjonist frem fire ekstra rom i en fart da solbrune Oddbjørn knurret skjelmsk. Resten av oss var da allerede godt i gang med både vått og tørt, og hadde sågar møtt Håndballens venner og uvenner på mer eller mindre oppturer – slitsom art det der.

Litt matt etter en rimelig lang dags ferd mot Whiskyland, var de fleste ganske fornøyd med både rimelig bra live musikk, ditto dårlig hotellbar techno, og legendarisk lokalpub stemning på Imperial. Håkon og Leif hadde til og med påsan full av CD-er til latterlige priser. Vi lo hele veien tilbake til hotellbaren, der kvelden ble rundet av akkompagnert av håndballens v&u, som nå definitivt var på nedturen.

Fredagen var en klassisk Drammen-i-regn dag, og Lars ilte dermed sporenstreks til fjells – heldigvis ble han stoppet av edruelige skotter, og vi slapp dermed å gå manngard oppe i Highlands hele kvelden. Fornuftige mannen tok i stedet på seg vårt finkulturelle alibi og maste seg inn på The Museum of Contemporary Art – ingen høydare dessverre, men kreden er sikret.

De friskeste av oss trosset imidlertid både gøyalt vær og bussmann, og eiste ut på landet for å smake The Pride of Scotland: Glen Goyne Whisky. Det ble faktisk en høydare, der Henrik flørtet knalhardt med den snertne tyske guiden, mens gamlegutta snustemalt. Smake fikk vi visst også. Heldigvis bommet busslasten med Håndballens u&v på oss med en time.

Mens bønda regnet ned ute på landet, forregnet de mer urbane seg i sentrum på alskens fristelser - CD-er, klær, fotball remedier og hva har du?

Bjarne, kongen av platesjapper, sikret uforglemmelige utflukter til Monorail for de mer skolerte. Monorail at night, fikk forresten bermen også en smak av da vi roet ned der senere på kvelden etter turens mest bisarre opplevelse på Cossachok – Glasgows russiske stjerne, som Gourmet Lars på imponerende vis hadde spadd opp.

Her var det både Georgiere, Russere, Armenere, Tsjekkere og Nordmenn i skjønn forening og da vi var bespist etter alle kunstens regler, tødde restaurantmadamen til de grader opp at det å nistirre på Leif mens hun mumlet Oleg, syntes helt naturlig. Da mumlingen utviklet seg til både stopping av biler og innveiving av mer eller mindre perifert bekjente, skjønte Bønda at dette var betydningsfullt; Leif har nemlig en dobbeltgjenger, Oleg Ponomarev – The Master of Russian Gypsy. Det syntes utrolig at mannen fikk gå i fred på gaten. Vi slapp omsider løs, og kunne flytte de noget høytflyvende diskusjoner til før nevnte Monorail Bar and Recordshop, en skikkelig innertier av en bar.

Kvelden rundet vi som forventet av med ettertenksomhet i hotellbaren, der det fortsatt var uhyre viktig å ikke snakke håndballnorsk.

Lørdag omrønt – og man skulle tro at the Ol Clans of Scotland stod oss bi, for jaggu var det sol og gammen. Bønda beseiret den skotske farmerfrokosten med iver og øl, og kunne deretter gi seg shoppingen i vold før turen gikk ut til Hampden Stadion – hjemmebanen til den gamle storheten Queens Park FC, som både er Skottlands eldste klubb og også hadde verdens største stadion frem til femtitallet – dette må vi kunne kalle spesielt, Arne! Litt trist at det nå knapt er 500 tilskuere tilstede på kampene deres...

Vel - ute i god tid som vi var, ble det akkurat tid nok til a beer in a bag og colasnack før nedsitting - og etter underholdende duskedamer og The Royal Scottish Bagpipe Band, var det klart for The Flower of Scotland – litt forsiktig til å begynne med, mer imponerende etter hvert, og helt uimotståelig i pausen: Tett oppunder 50 000 skotter, hvorav 30 000 i kilt, som med stolthet synger av hjertens lyst – ikke akkurat drita Hareide Helmet Boys. Etter at Bjarne behørig nok hadde utført stammebrølet til nærmeste Helmet Boy og vi faktisk fikk sett kampen, var dette en fornøyeelig affære. Påforklarlig vis endte basketaket 0-0, men verdt et besøk var Hampden Park dog uten tvivel

Etter litt marginal mat, hvorav saueinnvoller – aka Haggis, til slutt materialiserte seg, havnet en del av horden på nok en høydare – British Sea Power konsert, der Jon Fredrik og Leif utviste særdeles lovende takter i pøging. Samtidig skralte Bjarne og Henrik med i allsangen på Imperial, så ingen skal påstå at Bønda ikke engasjerer seg.

Søndag er reisedag – og etter å ha konstatert at skotsk frokost starter halv ettish denne dagen og at det er tjueen bruer over Clyde River, drosjet vi ut til flyplassen i halv elleve tiden – relativt klar for et halvt døgns reise.

Stort sett alle ble intimt befølt av legoterrorpolitiet på vei hjem. Torgeir klarte til og med å få konfiskert både edel konjakk og trøstepils, men omsider kunne man tørne inn etter nok et hakk i skjefet. En minnerik tur, der svært imøtekommende dog uforståelige skotter, fullstendig manko på severdigheter, men flust med hyggelig reisefølge og opplevelsesvel utmerker seg.

På vegne av Tippetlaget ^m/følge - Torgeir